

nisteriet mener derfor, at der tiltrænges nye Bestemmelser paa dette Omraade.

Efter nærværende Forslag gøres ingen Forskel paa Lægds- og Sørullemandskabet.

Bestemmelsen om, at først en Afstand af mindst 5 Mil mellem Hjemstedet og Mødestedet giver Adgang til fri Jernbanelbefordring, foreslaas ophævet.

Milepenge foreslaas afskaffede, idet 5 Mils Afstand til Jernbane- eller Søbefordringsstation nu vistnok forekommer saa godt som intetsteds eller i alt Fald saa faa Steder, at det er rimeligst af Simplifikationshensyn at stryge den ubetydelige Godtgørelse efter den nugældende Lov.

Dagpenge ere bibeholdt, ihvorvel det næppe er mange Tilfælde, i hvilke Rejsen til Garnisonsstedet behøver at vare mere end 12 Timer, men der gives dog utvivlsomt saadanne Dels er der Steder, hvorfra selve Rejsen (navnlig for værnepligtige som Gardere, Artillerister, befarnede og flere, der alle Steds fra skulle til Kjøbenhavn) varer længere, dels passer det jo ikke altid, at den værnepligtige kan forlade Toget eller Dampskibet umiddelbart for Møde-Klokkeslettet. Det vilde vistnok ramme enkelte føleligt, om der slet ingen Dagpenge var, og i det hele vække Misfornøjelse. Af Hensyn til Pengenes sunkne Værdi er Satsen foreslaaet til 1 Kr. for hvert Tidsafsnit af 12 Timer udover de første 12 Timer.

Den nuværende Regel om, at Dampskibsbefordring, for saa vidt den er billigere, skal benyttes fremfor Jernbanelbefordring, er opgivet. Dels er den ikke tidssvarende, dels medfører den, at værnepligtige ofte maa bruge længere Tid om Rejsen.

Hvad angaar den tilsigtede Hovedletelse saavel for de værnepligtige som for Lægds mænd og Lægdsforstandere, der skal bestaa i Fribefordring uden Kontanters Erlæggelse, bør der, hvis den skal betyde noget, med de Jernbaner og Dampskibe, for hvilke Systemet kommer i Gang, heller ikke være noget Regnskabsmellemværende med Godtgørelse for hver enkelt faktisk

foretagen Rejse og som Følge deraf saa vidt muligt heller ikke noget Kuponsystem til Brug for saadan Udregning. Det foreslaas derfor, at Udskrivningsvæsenet udreder til Statsbanerne en skønsmæssig paa Grundlag af tidligere Aars Erfaringer bestemt aarlig Sum, uden at forlange at blive sat i Stand til nøjagtigt at se, hvor stor en Del af denne Sum, der skal beregnes til Indtægt for hvert enkelt Banestykke. Om private Jernbane- og Dampskibsselskaber ville indlade sig paa noget lignende, er vel tvivlsomt, men foreslaas, i hvilken Henseende bemærkes, at ved Møde efter ekstraordinære Indkaldelsesordrer, jfr. allerhøjeste Anordning af 7. December 1898, er Overenskomst truffen om, at de indkaldte mod Forevisning og Afstempling (Kuponafgivning) paa Afgangstationen eller Dampskibet af den ekstraordinære Indkaldelsesordre have Ret til Fribefordring paa samtlige Jernbaner og Dampskibe, saaledes at vedkommende Privatbane- eller Dampskibsselskab efter indsendt Opgørelse faar godtgjort det Totalbeløb, som tilkommer det for Transporten. Private Dampskibe bør iøvrigt kun benyttes, hvor Statsbanerne ikke kunne benyttes, idet Pengene helst bør vende tilbage til Statskassen, hvorfra de komme. Da der i hvert Fald for Udskrivningsvæsenet bliver noget Rejsepengeregnskabsvæsen tilbage (Baadtransport fra Smaaøer og Dagpenge), vil det, selv om man ikke kan komme til Overenskomster med de mange private Jernbane- og Dampskibsselskaber, være ret overkommeligt at føre Regnskabet og foretage Udbetalingerne, om ogsaa Rejsepenge til de smaa, Lægds mænd og Lægdsforstandere velbekendte Distancer med selve Egnens Lokalbaner fremdeles skulle udbetales og refunderes.

Lovforslagets § 4 er overensstemmende med, hvad der i allerhøjeste Anordning af 23. Juni 1905 om Foranstaltninger til Krigsmagtens hurtige Mobilisering er bestemt efter Overenskomst saavel med Statsbanerne som de private Jernbane- og Dampskibsselskaber med Hensyn til Fribefordring af de indkaldte værnepligtige.